

γιάννης αντάμης

α, εδώ

αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

**α, εδώ,
αποσπάσματα**

Φωτογραφίες: Γιάννης Γεωργιάδης

Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2021

dreamtigers 056/111
(επετειακό)

Ότε ο Βενδέρ εβεβαιώθη ότι ήτο θήλεια ίππος,
λέγεται ότι εκ της μεγάλης χαράς του έδειρε
κατά την εσπέραν εκείνην την γυναίκα του!

**Κωνσταντίνος Μεταξάς Βοσπορίτης, «Σκηναί
της Ερήμου», Νεφέλη 1988**

α, εδώ

Α, εδώ. Περπατάω. Τώρα περπατάω. Όχι αυτή τη στιγμή που γράφω –πράγμα που θα ήταν μάλλον πρακτικώς αδύνατο- ούτε οπωσδήποτε τώρα που με διαβάζετε – εντάξει, κάπως πιο εύκολο αυτό. Περπατάω τώρα, εδώ, μέσα στην ιστορία μου. Η ιστορία μου έχει ήδη συμβεί. Πολύ πριν κάτω να τη γράψω. Τα γεγονότα που τη συνθέτουν ανήκουν όλα στο παρελθόν. Το ίδιο και τα συναισθήματα που αυτά προκάλεσαν στον ήρωα και αφηγητή τους. Ακόμα και οι φόβοι για αυτά που είναι να συμβούν. Ακόμα και οι ελπίδες για εκείνα που ποτέ δεν πρόκειται να έρθουν.

Κι όμως, εγώ είμαι εδώ κι ας μην μου φαίνεται. Είμαι εδώ και περπατάω ακόμα στο παρόν, στον ενεστώτα μου. Στο δίχως όρια τώρα της αφήγησής μου.

Και αν έχετε την εντύπωση πως αυτά μονάχα στη λογοτεχνία γίνονται, δεν έχετε παρά να καθίσετε και να διαβάσετε μέχρι τέλους αυτήν την ιστορία. Γιατί, ας μην κοροϊδευόμαστε, τίποτα σταλήθεια το λογοτεχνικό δεν υπάρχει περίπτωση να συναντήσετε εδώ. Πέρα από ένα-δυο παρεξηγημένα σχήματα λόγου, ίσως, τα οποία ωστόσο θα μπορούσε άνετα να τα χρησιμοποιήσει απροκάλυπτα κανείς και μες στον καθημερινό του λόγο. Άλλοτε υπό την επήρεια μιας άδοξης συγκίνησης και άλλοτε πάλι προς τιμήν των εκάστοτε ευήκων ακροατών του.

Ναι, μια ιστορία καθημερινή είναι αυτή που μόλις τώρα ξεκινάτε να διαβάζετε. Μια από αυτές που θα μπορούσαν στον καθέναν να συμβούν και που εν προκειμένω αυτός ο καθένας τυχαίνει απλώς να είμαι εγώ ο ίδιος. Αυτός που τώρα σας μιλά. Αυτός που ξεκινά τώρα να σας αποκαλύπτει μιαν ιστορία από

αυτές που συνηθίζουμε να λέμε πως δεν γίνονται.

Για αυτό, αφού ολοκληρώσετε την ανάγνωσή της, αν μπείτε μετά στον πειρασμό να τη διηγηθείτε, με τα δικά σας λόγια εννοείται, στους φίλους, στην παρέα σας, να είστε προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσετε μια κάποια δυσπιστία. Και αν τύχει να σας ρωτήσουν, με ύφος που δεν επιτρέπει περιττές ευγένειες, πώς τα γνωρίζετε αλήθεια όλα αυτά, τότε ούτε στιγμή να μην διστάσετε. Να απαντήσετε πως όλα αυτά, κι άλλα πολλά που μέσα από τα δικά σας λόγια μοιραία θα έρθουν πλάι στα δικά μου ατάκτως για να συνταχθούν... όλα αυτά τα πράγματα σας τα είπε ο καθένας.

Ως εκ τούτου, ούτε περπάτησα ούτε περπατούσα ούτε έχω ούτε είχα περπατήσει. Περπατάω. Τώρα περπατάω. Και όποτε και να τύχει να διαβάσετε αυτήν την ιστορία, πιστέψτε με, εγώ εδώ μέσα θα περπατάω ακόμα.

Θα περπατάω στην αρχή και ύστερα μην σας φανεί παράξενο εάν με δείτε να αρχίζω και να τρέχω.

Με λίγη τύχη, μάλιστα, κάποια στιγμή δεν αποκλείεται να φτάσω και κάπου επιτέλους. Κι ως μην ξεκίνησα να περπατώ προς κάποιο συγκεκριμένο κάπου.

Και μην βιαστείτε, σας παρακαλώ, να κρίνετε άδικα αυτό το «επιτέλους» που λίγο πριν διαβάσατε. Όχι, δεν βιάζομαι καθόλου. Ούτε έχω και κάτι καλύτερο απόψε για να κάνω. Ποτέ δεν είχα στην πραγματικότητα. Άλλωστε, ο καιρός είναι καλός. Η νύχτα υπέροχη – σας ενημερώνω, θα είναι νύχτα σε όλη τη διάρκεια αυτής της περιπέτειας. Η εποχή ιδανική. Ότι πρέπει για περπάτημα. Ας περπατήσουμε μαζί, λοιπόν. Και βλέπουμε...

Περπατάω. Δηλαδή, έχω βγει για τη νυχτερινή μου βόλτα στο κέντρο της πόλης. Ως συνήθως, αφετηρία και τελικός προορισμός συμπίπτουν παραδόξως στον τόπο που ορίζω εδώ και αρκετά χρόνια ως το σπίτι μου. Είναι αργά το βράδυ. Είναι Μάιος.

Το περπάτημά μου έχει χαρακτήρα άσκησης και ψυχαγωγίας ταυτόχρονα. Εν μέρει, θα έλεγα, και εξερεύνησης. Όχι πως ψάχνω για να βρω κάτι συγκεκριμένο. Δεν είμαι, δεν κατάφερα ποτέ να γίνω... τέτοιος άνθρωπος. Αλλά να, είναι που κάθε φορά που βγαίνω για περπάτημα έχω πάντα τον νου μου μήπως και ανακαλύψω τυχαία κάτι ξαφνικά στον δρόμο μου.

Αυτό το κάτι μπορεί να είναι κάποιος αναστεναγμός που θα ακουστεί από ένα ανοιχτό παράθυρο ή κάποια κουβέντα που θα πέσει πάνω μου από ένα κρεμαστό μπαλκόνι. Κάποιο βλέμμα, εξίσου άσκοπα περαστικό με το δικό μου, που συμπτωματικώς θα διακόψει την πορεία μου και ενδεχομένως θα την εκτροχιάσει. Κάποιο αδίστακτο γατί που θα σκαλίζει μία σακούλα σκουπιδιών προκειμένου να μου αποκαλύψει το περιεχόμενό της. Κάποιο σκυλί που θα γρυλίζει στο κενό, απέναντι σε μια αόρατη απειλή, για να με προστατέψει.

Και άλλα τέτοια ταπεινά. Και άλλα τέτοια πασιφανώς, για τον γενικό πληθυσμό που λένε, τελείως αδιάφορα, αλλά με κάποιον τρόπο

ιδιαιτέρως ωφέλιμα για μένα. Μια φορά, μάλιστα, εκεί όπου περπατούσα, βρήκα πεσμένο κάπου ένα ολόκληρο εικοσάευρω – αν έτυχε να έχει πέσει από κάποιον από εσάς, να ξέρετε, ακόμα δεν το ξόδεψα, ακόμα το κουβαλάω μαζί μου.

Κάποια στιγμή, λοιπόν, εκεί όπου περπατάω στο κέντρο της πόλης, νιώθω κάποιον να με πλησιάζει. Γυρίζω και βλέπω έναν άνθρωπο να τρέχει. Δεν μοιάζει με τύπο που αθλείται. Μα τότε, γιατί τρέχει; Αμέσως σκέφτομαι πως ίσως κάποιον κυνηγά ή κάποιος να τον κυνηγάει. Προσωπικά εγώ, μόνο για έναν από αυτούς τους δύο λόγους θα έτρεχα βραδυάτικα. Θέλω να πω, για ποιον λόγο να τρέχεις ενώ μπορείς απλώς να περπατάς; Ποιο είδος ανάγκης, άραγε, μπορεί να σε υποχρεώσει να κάνεις κάτι τέτοιο;

Δεν είναι πως καταδικάζω γενικά το τρέξιμο - άλλωστε, κάποιοι τρέχοντας βγάζουνε το ψωμί τους. Είναι που έχω συνηθίσει να βλέπω τελευταία το ίδιο το ρήμα τρέχω να συντάσσεται πλησίον άλλων ρημάτων πολύ πιο ενοχλητικών, καταπιεστικών, απαίσιων και μαζί

να σχηματίζουν σιχαμερές εκφράσεις όπως: τρέχω για να προλάβω.

Ο άνθρωπος τρέχει. Εγώ περπατάω. Μοιραία η απόσταση μεταξύ μας διαρκώς μειώνεται... ώσπου εκμηδενίζεται. Ο άνθρωπος με προσπερνά, οπότε και εγώ κοιτάω ξανά μπροστά μου. Η απόσταση που μας χωρίζει τώρα ολοένα και αυξάνεται. Είναι που εγώ εξακολουθώ να περπατώ, ενώ εκείνος τρέχει. Μα γιατί τρέχει, επιτέλους; Θέλω να τον ακολουθήσω. Θέλω να τον ρωτήσω. Θέλω να μάθω, κι ας μην είναι κάτι που με αφορά. Όχι, αλήθεια, δεν με αφορά, αλλά με ενδιαφέρει - μια και λέγαμε για ρήματα νωρίτερα, ορίστε δύο από αυτά που δυστυχώς σπάνια καταφέρνω να ταιριάξω. Μα αν θέλω να μάθω, τότε θα πρέπει να τρέξω και εγώ. Ναι, θα μπορούσα. Το έχω. Αλλά μήπως καλύτερα να τα αφήσω όλα αυτά και να κοιτάξω τη δουλειά μου;

Όχι πως κάνω κάτι συγκεκριμένο, δηλαδή. Είπαμε, για περπάτημα έχω βγει, και σε αυτόν τον τομέα, όσο και αν το επιδιώκω χρόνια τώρα πεισματικά και επίμονα, όσο κι αν έχω εξαντλήσει κάθε μέσο θεμιτό, δεν έχω

καταφέρει να κατοχυρώσω κάποιου είδους επαγγελματικό δικαίωμα.

Στο μεταξύ, ο άνθρωπος έχει τόσο πολύ απομακρυνθεί που, και να το πάρω απόφαση να τρέξω, είναι σχεδόν απίθανο πλέον να τον προλάβω – να, τι σας έλεγα... είδατε πως ήρθε και κόλλησε το προλαβαίνω στο τρέχω, ε; Και τότε, πάνω που είμαι έτοιμος να αποδεχτώ πως θα συνεχίσω να περπατάω παρέα με την απορία μου, νιώθω πίσω μου ξανά κάτι περίεργο να συμβαίνει. Γυρίζω και βλέπω να τρέχουν άλλοι δυο. Α, τον κακομοίρη... τον κυνηγάνε τελικά, σκέφτομαι.

Ωραία. Και πάνω που η μια απορία λύνεται, να που προκύπτουν πέντε-έξι άλλες ολοκαίνουριες. Ναι, αλλά γιατί τον κυνηγάνε; Πόσο σοβαρό πια ήταν αυτό που έκανε που να αξίζει τέτοια ταλαιπωρία; Και αν έκανε ή καλύτερα, για να μιλάμε πιο όμορφα, εάν διέπραξε σταλήθεια κάτι σοβαρό και άξιο τιμωρίας, ποια εξουσία φέρουνε οι άλλοι δυο για να μπορούν να τρέχουν έτσι, τώρα, απροκάλυπτα ξωπίσω του για να την επιβάλουν;

Κάπου εδώ θα ανοίξω μια παρένθεση. Σας έχει τύχει να παρακολουθείτε μιαν ιστορία, ή κάτι που πάει να γίνει ιστορία έστω, με την ιδιότητα του παρατηρητή; Δεν χρειάζετε να απαντήσετε. Το ξέρω, τελευταία δεν κάνετε και τίποτα άλλο. Σας έχει τύχει, όμως, εκεί όπου παρατηρείτε μιαν ιστορία να γεννιέται και ύστερα να εξελίσσεται, κι ενώ εσείς απολαμβάνετε, πιο πολύ ακόμα και από την ιστορία την ίδια, την ιδιότητά σας σε σχέση με αυτήν, δηλαδή το ότι δεν εμπλέκεστε σε αυτήν και ως εκ τούτου η εξέλιξη και η όποια της κατάληξη ελάχιστα θα σας επηρεάσει, και τότε να συμβαίνει ξαφνικά κάτι πραγματικά απρόβλεπτο που να σας βάζει μέσα στην ιστορία και από παρατηρητή να σας μετατρέψει σε ήρωα και από εκεί που στεκόσασταν και παρακολουθούσατε αμέτοχοι τώρα να πρέπει όχι απλώς να συμμετάσχετε στην ιστορία αλλά και να υποστηρίζετε τη συμμετοχή σας αυτή με λόγια και με πράξεις; Ε; Σας έχει τύχει;

Εντάξει, το παράκανα με τον μακροπερίοδό μου λόγο και σας μπέρδεψα. Ξαναδιαβάστε την παραπάνω ερώτηση, σκεφτείτε την καλά και αν θέλετε το κουβεντιάζουμε. Ή μάλλον, κοίταξτε τι θα κάνουμε... Θα σας πω ένα

παράδειγμα. Και βασικά, εδώ που τα λέμε, όλη αυτή η ιστορία που διαβάζετε αυτό είναι. Ένα παράδειγμα. Παλιά, ξέρετε, συνήθιζα να μιλάω με παραβολές. Τώρα μου αρκούν τα παραδείγματα. Ναι, μου αρέσουν πολύ τα παραδείγματα. Και οι παρενθέσεις, επίσης. Τη συγκεκριμένη, πάντως, παρένθεση κάπου εδώ την κλείνω.

Που λέτε, τη στιγμή ακριβώς που οι δυο διώκτες με φτάνουν και πάνε να με προσπεράσουνε, και έτσι όπως έχει στενέψει στο σημείο εκείνο ο δρόμος επικίνδυνα, το μπράτσο του ενός συγκρούεται ελαφρώς με το δικό μου και για λίγο μοιάζει σαν να χάνει κάπως την ισορροπία του. Κανονικά εδώ -όχι πως έπαθα και τίποτα- αλλά όσο νάναι θα περίμενα να ακούσω μια συγγνώμη... ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων. Όπως και να έχει, αυτός νομίζω έφταιγε - ερχόταν από πίσω. Και να είστε σίγουροι, αλήθεια, αν ήξερα τι παίζει, αν γνώριζα τι ακριβώς έχει συμβεί, σας διαβεβαιώνω, δεν επρόκειτο, ούτε κατά διάνοια, να γίνω εγώ εμπόδιο στην απονομή της όποιας δικαιοσύνης. Αν γινόταν να είχα με κάποιον τρόπο πληροφορηθεί πως είναι το

κακό αυτό που καταδιώκεται, ναι, θα είχα παραμερίσει εγκαίρως.

Τώρα, όμως, δεν είμαι παρά κάποιος που έχει βγει νύχτα στο κέντρο της πόλης για περπάτημα. Η ιστορία αυτή ακόμα βρίσκεται στις πρώτες της σελίδες και η αφήγησή μου παλεύει τόσην ώρα να δραπετεύσει από τον πρόλογο. Τα δεδομένα που έχω συγκεντρώσει είναι ασήμαντα. Προς το παρόν, το τι συμβαίνει στην πραγματικότητα μπορώ μόνο να το μαντέψω. Πράγμα που δεν διστάζω να κάνω όποτε οι περιστάσεις το απαιτούν, αλλά συνήθως με αποτελέσματα αμφίβολα, που ελάχιστη ασφάλεια μπορούν να εμπνεύσουν μέσα σε μια ιστορία με τόσα κραυγαλέα ερωτηματικά και τόσες χλωμές και αβέβαιες τελείες.

Είναι νωρίς, πολύ νωρίς ακόμα. Καλά... όχι πως πρόκειται να αποκαλυφθεί αργότερα κάποιο σατανικό μυστήριο – εδώ οφείλω να σας προειδοποιήσω, να μην μου πείτε μετά πως σας ξεγέλασα, πως άλλα υποσχέθηκα και αλλού το πήγα πάλι.

Έτσι, μέσα στην αφηγηματική μου άγνοια και την περιπατητική μου αφέλεια, βάζω άθελά μου το σώμα μου εμπόδιο στον έναν από τους δυο αμείλικτους διώκτες, ο οποίος και πέφτει πάνω μου, οπότε, έστω και στιγμιαία, μένει ένα βήμα πίσω στην επιτέλεση του έργου του. Εγώ του φωνάζω ένα κατά τα άλλα ευγενέστατο «σιγά, ρε φίλε, πρόσεχε» - επιμένω, δεν ήταν δικιά μου η ευθύνη. Κι αυτός, αντί συγγνώμης, όπως κανονικά θα όφειλε, γυρίζει, με κοιτάζει πολύ αγριεμένος, λέει μέσα από τα δόντια του μian άγνωστη λέξη αταυτοποίητη, στην οποία τα σύμφωνα πλειοψηφούν συντριπτικά σε βάρος των φωνηέντων και με σφιγμένες τις γροθιές συνεχίζει ακάθεκτος να τρέχει πίσω από τον συνάδελφό του. Καλά, σκέφτομαι, αυτοί εδώ δεν αστειεύονται καθόλου.

Δεν προλαβαίνω τη σκέψη μου να ολοκληρώσω –κάτι που εξάλλου σπανίως καταφέρνω- και ακούω πάλι πίσω μου τον χαρακτηριστικό ήχο που κάνουν οι άνθρωποι όταν τρέχουν. Γυρίζω και βλέπω ακόμα έναν από αυτούς. Ε, τι θα γίνει τώρα; Το πράγμα γίνεται πραγματικά περίπλοκο. Άραγε, αυτός που τώρα έρχεται κυνηγάει να πιάσει τον πρώτο μαζί με τους άλλους δυο που

προηγήθηκαν κι απλώς έχει ξεμείνει πίσω ή μήπως και οι τρεις πρώτοι κυνηγιούνται από αυτόν; Και αν ύστερα ακολουθήσει και άλλος, ή και άλλοι ακόμα; Ή ακόμα χειρότερα, αν έχουν άλλοι προηγηθεί; Αν αυτός που εγώ είδα και θεώρησα ως πρώτο δεν προπορεύεται σε αυτήν την κούρσα, αλλά επίσης κυνηγάει κάποιον ή κάποιους που διέφυγαν της προσοχής μου νωρίτερα, καθώς περπατούσα χαζεύοντας και χάζεα περπατώντας;

Όχι, δεν γίνεται. Δεν πάει άλλο. Αρκετά. Πρέπει να μάθω. Και έπειτα, για περπάτημα βγήκα. Σιγά. Ας τρέξω και λίγο. Έτσι, για αλλαγή. Καλό θα μου κάνει. Ή έστω δεν θα μου κάνει και κακό. Έτσι νομίζω, δηλαδή. Δεν ξέρω. Έχω καιρό να το δοκιμάσω, αλλά το τρέξιμο είναι, λένε, σαν το περπάτημα. Δύσκολα ξεχνιέται. Πρώτα το αριστερό πόδι, ύστερα το δεξί... και αντίστροφα τα χέρια. Καλά τα λέω, ε; Κάπως έτσι δεν πάει; Τέλος πάντων, τόσος κόσμος τρέχει απόψε. Θα δω οι άλλοι πώς το κάνουν και θα τους μιμηθώ. Κι αν κάνω λάθος, τι έγινε; Αν στραβώσει τόσο πολύ το πράγμα, το γυρίζω πάλι στο περπάτημα και διαγράψω από την ιστορία αυτή όσα δεν εξυπηρετούνε την πλοκή και δεν βολεύουνε εμένα.

Ξεκινάω, λοιπόν, να τρέχω. Στην αρχή ακολουθώ σε μικρή απόσταση τον τελευταίο δρομέα και μετά επιταχύνω, τον πλησιάζω και να που βρίσκομαι να τρέχω ακριβώς στο πλάι του. Αυτός, χωρίς να ελαττώσει ούτε στιγμή ταχύτητα, γυρνάει και με κοιτάει. Διακρίνω έναν τόνο απορίας στο βλέμμα του, ανάμικτο ίσως με μια υποψία θαυμασμού. Ένα, ασπούμε, «πού πας, ρε καημένε, βραδυάτικα», το οποίο και εντέχνως παρακάμπτω.

«Όλα καλά;» ρωτάω.

«Ναι», μου απαντάει αυτός και επιστρέφει το βλέμμα του στον δρόμο.

Τι; Αυτό ήταν; Δεν θα πούμε τίποτα άλλο; Αλλά εντάξει, δεν είναι και εύκολο να πιάσει κανείς τρέχοντας κουβέντα με έναν άγνωστο. Ειδικά όταν τρέχουν και οι δυο. Καλά, όταν τρέχει μονάχα ο ένας είναι περίπου ακατόρθωτο. Εκτός αν, ξερωγώ, μιλάει στον άλλο στο τηλέφωνο. Ναι, μάλιστα, αυτό το έχω δει σταλήθεια να συμβαίνει.

Μια φορά, που λέτε, είχα δει κάποιον να τρέχει και να υπαγορεύει από τηλεφώνου ταυτόχρονα τη διαθήκη του. Δεν κάνω πλάκα. Τον άκουσα

καθαρά να λέει πως τα αφήνει όλα στην Εκκλησία. Ούτε αυτός έκανε πλάκα, μάλλον. Δεν ξέρω αν μετά αναθεώρησε, αλλά έκτοτε είδα επίσης έξω από εκκλησίες να ζητιανεύουν άνθρωποι, οπότε εντάξει, παίζει τελικά και να τα πήρε μαζί του τα λεφτά. Ίσως και το τηλέφωνό του.

Με αυτήν την τελευταία σκέψη, λιγάκι σαν να ανησυχώ και φέρνω μηχανικά το χέρι μου στην τσέπη. Όχι, εντάξει. Όλα καλά. Το κινητό μου εκεί είναι ακόμα. Ξέρετε, έχω πάντα ένα άγχος μην το χάσω. Όχι πως θα πάθω και τίποτα, δηλαδή. Άλλωστε, τελευταία, το έχω μόνο για να κοιτάω την ώρα.

Η οποία ώρα, στο μεταξύ, περνάει. Γενικά, το κάνει αυτό η ώρα. Είτε τρέχεις είτε περπατάς είτε αράζεις κοιτώντας έξω από το παράθυρο, αυτή εκεί, περνάει. Και τώρα που γράφω, δηλαδή -στο έξω από την ιστορία τώρα- έχει ήδη πάει δωδεκάμιση. Κι έχω και να ξυπνήσω αύριο νωρίς. Ναι, τι; Σας φαίνεται παράξενο; Ε, λοιπόν... σας πληροφορώ πως όσο κι αν παριστάνω τον χασομέρη διαρκώς, έχω πάντα ένα σωρό πράγματα να κάνω.

Εντάξει, δεν χάθηκε ο κόσμος. Θα σταματήσω κάπου εδώ και θα το ξαναπιάσω αύριο, με καθαρό μυαλό που λένε. Εσείς, κάντε ένα τσιγάρο, αν καπνίζετε, φάτε κάτι, αν τρέφεστε, βγείτε μια βόλτα να πάρετε λιγάκι καθαρό αέρα, αν δεν έχει γίνει στο μεταξύ κάποιο πυρηνικό ολοκαύτωμα, και τα λέμε ξανά στην επόμενη σελίδα.

Εδώ είμαστε. Α, εδώ. Που λέτε, η ώρα περνάει και έχουμε ήδη απομακρυνθεί πολύ από το κέντρο. Τώρα πια τρέχουμε μέσα σε κάτι γειτονιές. Ωραία είναι εδώ, σκέφτομαι. Ήσυχα. Μόνο τα βήματα και τις λαχανιασμένες μας ανάσες ακούω. Πολύ ήσυχα. Ζει, άραγε, κανείς εδώ ή έχουν πεθάνει όλοι χωρίς ποτέ να τους αναζητήσουν και τώρα τους τρώνε οι γάτες τους μην αντέχοντας να περιμένουν πότε θα αποφασίσουν να αναστηθούν για να τις ξαναταϊσουν. Τέλος πάντων, τουλάχιστον ο θάνατός τους θα ύπηρξε ήσυχος. Αλλιώς, δεν μπορεί... όλο και κάτι θα είχαμε ακούσει για αυτούς στο κέντρο.

Μου αρέσει, πάντως, αυτή η ησυχία. Είναι τόσο βόλικη. Τη μεταφράζεις όπως θέλεις. Ότι υπότιτλους και να της βάλεις, μέσα θα έχεις πέσει.

Ναι, μου αρέσει. Θα μπορούσα να βρω κανένα σπίτι εδώ τριγύρω και να μετακομίσω. Πολύ ωραία σπίτια, αν και βάζω στοίχημα πως τα μισά τουλάχιστον θα είναι στοιχειωμένα. Έμενα κάποτε σε στοιχειωμένο σπίτι, ξέρετε, και μπορώ ακόμα και από έξω να τα αναγνωρίζω.

Και η περιοχή από το κέντρο απέχει ένα τσιγάρο. Ειδικά αν τρέχεις. Ή μήπως δεν ισχύει το τσιγάρο ως μονάδα μέτρησης των επί τροχάδην αποστάσεων; Ναι... άκυρο μάλλον. Αυτό ξεχάστε το.

Τώρα θα μου πείτε, γιατί ρε φίλε δεν το σβήνεις; Γιατί δεν γράφεις κάτι πιο σωστό και δόκιμο; Θα σας πω. Πρώτον, γιατί θέλω να δώσω μια αίσθηση φυσικότητας στον λόγο μου. Σαν να σας τα λέω όλα αυτά προφορικά, όπως θα ήταν αν είχαμε πάει να πιούμε έναν καφέ ή αν ταξιδεύαμε σε διπλανές θέσεις με το ΚΤΕΛ και πιάναμε κουβέντα. Δεύτερον, γιατί

τώρα που το ξανασκέφτομαι το τσιγάρο είναι μονάδα μέτρησης του χρόνου και όχι της απόστασης, αφού είτε πεζός είτε εποχούμενος μπορεί κάποιος πάντα να καπνίζει. Οπότε, παίζει τελικά να μην είναι και τόσο λάθος η έκφραση που χρησιμοποίησα. Και τρίτον, που κανονικά θα ήταν δεύτερον, αλλά τι να κάνουμε, κάποιος έχει τη συνήθεια όλα να τα ξανασκεφτόμαστε –να τη πάλι η αίσθηση της φυσικότητας που λέγαμε- μου αρέσει να γράφω σε συνεχή και αδιάκοπτη ροή και βαριέμαι αφόρητα να σταμάταω διαρκώς και να γυρίζω πίσω για να διορθώσω τα όποια λάθη μου.

Και θα μου ξαναπείτε τώρα εσείς –και ίσως με το δικίο σας- καλά, ρε φίλε, βαριέσαι να διορθώσεις την πατάτα που έγραψες, αλλά δεν βαριέσαι να γράψεις ένα ολόκληρο κατεβατό για να την δικαιολογήσεις; Και εγώ θα απαντήσω πάλι... τι φάση; Άλλη δουλειά δεν έχετε; Πώς την έχετε δει, δηλαδή; Κουβέντα θα ανοίξουμε; Μήπως να σας στέλνω και ό,τι γράφω γενικά να μου το επιμελείστε πριν το δημοσιεύσω; Άντε τώρα, δηλαδή... Δεν ξέρω αν το θυμάστε, αλλά έχουμε αφήσει και μια ιστορία στη μέση.

Πάμε πάλι. Είχαμε μείνει εκεί όπου σκέφτομαι να βρω κανένα σπίτι και να μετακομίσω στην ήσυχη αυτή περιοχή, που αγνοούσα παντελώς πριν η ιστορία αυτή με αναγκάσει να γίνω νυχτερινός δρομέας.

Κάποια στιγμή, μάλιστα, το μάτι μου πέφτει σε ένα ενοικιαστήριο έξω από μια μονοκατοικία εξαιρετική. Εντάξει, μοιάζει λιγάκι ετοιμόρροπη, αλλά τα βασικά τα έχει... τοίχους, πόρτα, παράθυρα, σκεπή και μια χαριτωμένη ζούγκλα στην αυλή, όπου δεν μπορεί, όλο και κάποιος χαμένος πολιτισμός θα έχει ξεμείνει εκεί μέσα.

Θέλω να σταθώ και να την παρατηρήσω λίγο καλύτερα – όχι, δεν χάνονται τέτοιες ευκαιρίες. Αλλά στον άλλον τι να πω; Πώς να του ζητήσω να κάτσει και να με περιμένει; Τουλάχιστον, λέω, να θυμηθώ και να περάσω ύστερα, όταν θα επιστρέφω.

Αλλά πότε θα γίνει, άραγε, αυτό; Θέλω να πω, ως πότε και ως πού θα κυνηγιόμαστε; Αν και μπορώ να διακρίνω ακόμα τις πλάτες των άλλων δυο μπροστά μας, μου είναι αυτή τη στιγμή αδύνατο να φανταστώ το τέλος της

διαδρομής και αυτής της ιστορίας. Ναι, νομίζω πως είναι η κατάλληλη στιγμή για να απευθυνθώ ξανά προς τον άγνωστο που τρέχει δίπλα μου.

«Πού πάμε», τον ρωτάω.

«Πού θες να ξέρω», μου απαντά αυτός.

Ε, δεν γίνεται δουλειά έτσι, όμως.

Και τότε είναι που αρχίζω να τον παρατηρώ. Αφού δεν μπορώ να μάθω όσα θέλω από τα λόγια του, ψάχνω να βρω απαντήσεις στη μορφή και την εμφάνισή του. Είναι ψηλός, πολύ ψηλός. Λογικά, πρέπει να είναι και λίγο μεγαλύτερός μου. Αν έχουμε περάσει από το ίδιο Λύκειο, εγώ θα ήμουν στην πρώτη κι αυτός στη δεύτερα ή στην τρίτη το πολύ. Θα ήταν από αυτούς, τους μεγάλους, που έβλεπαν εμάς τους πιο νέους σαν κατώτερους, σαν σφάλματα στην αλυσίδα των γενεών και εν τέλει σαν παρείσακτους μες στο ίδιο το προαύλιό μας. Από αυτούς που καταλάμβαναν με την παρέα τους το γήπεδο του μπάσκετ σε όλα ανεξαιρέτως τα διαλείμματα, αφήνοντας σε εμάς τον ρόλο του θεατή για πάντα... ναι, για πάντα.

Βέβαια, όπως και η ώρα, που προηγουμένως λέγαμε, έτσι περνάνε και τα χρόνια. Θέλεις δεν θες περνάνε, είτε παίζεις μπάσκετ είτε κάθεσαι απλώς και παρακολουθείς να παίζουνε οι άλλοι. Έτσι, οι άλλοι κάποια στιγμή αποφοιτήσανε και πήραμε εμείς τη θέση τους και γίναμε για μια φορά, έστω σε κάτι, οι μεγάλοι. Κάποιοι, πάντως, τον ρόλο του θεατή τον κράτησαν – εκεί κολλάει και η επανάληψη του για πάντα παραπάνω.

Τέλος πάντων, τη φόρμα που φοράει ο ψηλός παίζει να την έχει από τότε, από το Λύκειο. Α, κοίτα να δεις, φοράει φόρμα. Αυτός δεν αποκλείεται όντως να βγήκε για να αθληθεί και να είναι άσχετος με τους άλλους τρεις που τρέχουνε μπροστά μας. Χμ... αυτό πρέπει να το επιβεβαιώσω κάπως. Πρέπει να το ρισκάρω. Δεν βαριέσαι... ας τον ρωτήσω, μωρέ – τι έχω πια να χάσω;

«Ωραία βράδια για τρέξιμο, ε;» του λέω.

«Με δουλεύεις, ρε φίλε;» μου απαντάει αυτός και γυρίζει για να διασταυρωθούν ξανά τα βλέμματά μας.

Ναι, μωρέ, αυτός είναι. Ο ψηλός από το Γ2.

Για λίγη ώρα συνεχίζουμε να τρέχουμε και να κοιταζόμαστε ταυτόχρονα. Ειλικρινά, απορώ ακόμα πώς δεν κοπανίσαμε πουθενά. Αλλά γιατί κοιταζόμαστε; Θέλω να πω, αυτός γιατί επιμένει να με κοιτάει; Μήπως η ερώτησή του δεν ήταν και τόσο ρητορική όσο μου φάνηκε; Μήπως περιμένει σταλήθεια να του απαντήσω; Και να του πω τι; Να του πω αν τον δουλεύω ή όχι; Και γιατί, παρακαλώ; Αυτός, όταν του είπα «ωραία βραδιά για τρέξιμο», μου απάντησε; Μήπως διατύπωσα τη δική μου ερώτηση πιο ρητορικά από όσο έπρεπε; Καλά, έτσι όπως πάμε, αν δεν γυρίσουμε τα κεφάλια μας μπροστά, το βλέπω σίγουρα να σκοτωνόμαστε. Μα είναι αυτός λόγος για να σκοτωθεί κανείς; Για ένα πείσμα; Για μία παρεξήγηση; Για ένα πουκάμισο αδειανό; Για δεξ καιρό που διάλεξε; Εντάξει, δεν αντέχω άλλο... παραδίνομαι. Θα απαντήσω.

«Όχι, δεν σε δουλεύω, φίλε μου», του λέω.

«Φίλε μου», επαναλαμβάνει αυτός ειρωνικά και επιτέλους γυρίζει ξανά το βλέμμα του στον δρόμο.

Και συνεχίζουμε να τρέχουμε. Τώρα δεν τους βλέπω πια τους άλλους δυο μπροστά μας. Πού πήγανε; Μάλλον θα επιβραδύναμε αρκετά με το να κοιταζόμαστε. Μήπως να ανοίξουμε ξανά λίγο τον διασκέλισμό μας; Κοίτα να δεις που πήρα φόρα, και από εκεί που δεν γούσταρα το τρέξιμο, τώρα το έχω πάρει σοβαρά και είμαι αποφασισμένος να σπάσω το προηγούμενο ατομικό ρεκόρ μου. Ναι, αυτό που είχα σημειώσει τότε, την πρώτη μέρα στη δουλειά, σε μια ομολογουμένως συγκινητική και υπεράνθρωπη προσπάθεια να είμαι εκεί στην ώρα μου.

Τη μέρα εκείνη είχα χωρίς υπερβολές διακριθεί σε αυτό που ονομάζω πλέον τρίαθλο της υπαλληλικής τάξης, το οποίο περιλαμβάνει: Πρωινό τρέξιμο για το χτύπημα της κάρτας, λογικό άλμα άνευ φοράς κατά τη δικαιολόγηση της καθυστέρησής μου και ρίψη ευθυνών σε πρόσωπα υπαρκτά και ανύπαρκτα που με τις πράξεις και τις παραλήψεις τους δεν με αφήνουνε να σταδιοδρομήσω. Αχ... ωραίες μέρες. Ξέγνοιαστα ταπεινωτικές και εξευτελιστικά ανέμελες.

Στο μεταξύ κοντεύουμε να βγούμε εκτός σχεδίου πόλεως. Ήδη έχουμε φτάσει στα προάστια, σε περιοχές που υπό κανονικές συνθήκες σπάνια πλησιάζω. Για την ακρίβεια, η πρώτη και τελευταία φορά που επισκέφτηκα αυτά εδώ τα μέρη ήταν πριν από περίπου οκτώ χρόνια, τρεις μήνες και δώδεκα μέρες – πάντα από τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές. Θα ήθελα πολύ να λέω πως ήταν πριν από οκτώ χρόνια, τρεις μήνες και έντεκα μέρες, αλλά δυστυχώς δεν εξελίχθηκαν τα πράγματα έτσι όπως τα υπολόγιζα. Ας είναι. Τέλος πάντων. Δεν βαριέσαι. Ε, και τι έγινε; Περρασμένα, ξεχασμένα. Τι είχαμε, τι χάσαμε.

Τι λέγαμε; Ναι, το ξέρω... σας έχει φάει η περιέργεια τώρα. Εντάξει, θα σας πω, αφού επιμένετε, αν και λίγη διακριτικότητα, εδώ που τα λέμε, δεν θα έβλαπτε. Να ξέρετε, πάντως, προσωπικά δεν μου αρέσει να μιλάω για αυτά τα πράγματα. Βασικά, θα προτιμούσα να μη μιλάνε ούτε οι άλλοι για αυτά, αλλά η πόλη είναι μικρή, ο κόσμος κακός, ο δήμαρχος θα εκλεγεί ξανά από την πρώτη Κυριακή και η υγρασία τα πρωινά θερίζει.

Λοιπόν, πριν από οκτώ χρόνια, τρεις μήνες και δώδεκα μέρες από τη στιγμή που γράφονται και διαβάζονται αυτές οι γραμμές –αν δεν σας πειράζει, μην στέκεστε έτσι πάνω από κεφάλι μου- μετά από μια πολύ ευχάριστη, ενδιαφέρουσα και τολμώ να πω πολλά υποσχόμενη βραδιά, συνόδευσα μια φίλη ως το σπίτι της. Και ναι, το σπίτι της ήταν στα προάστια. Σε μια περιοχή που υπό κανονικές συνθήκες, γενικά, σπάνια πλησιάζω, θα έλεγα με κίνδυνο να φανώ κουραστικός και επαναλαμβανόμενος. Μάλιστα, φρόντισα να την ενημερώσω σχετικά. Της είπα, δηλαδή, αυτό ακριβώς: «Α, ναι; Εκεί μένεις; Μάλιστα... Κατάλαβα... Καλά, θα σε πάω. Έγινε. Αλλά να ξέρεις... εγώ στα προάστια μόνος μου δεν κυκλοφορώ τη νύχτα. Αν σε πετάξω ως το σπίτι σου, μάλλον θα πρέπει απόψε να με φιλοξενήσεις».

Επειδή ο γραπτός λόγος δεν βοηθάει σε αυτά τα πράγματα, να πω ότι όλο αυτό ειπώθηκε με το χαρακτηριστικό μου, ακαταμάχητα υπαινικτικό τραύλισμα, που σπανίως αφήνει περιθώρια αντίστασης. Εντάξει, δεν θέλω να περιαυτολογήσω, αλλά βλέπετε... έχω κι εγώ τον τρόπο μου...

Ο οποίος τρόπος, δυστυχώς, δεν εκτιμάται πάντα. Η φίλη, τέλος πάντων... η τύπισσα μόλις το άκουσε αυτό χασκογέλασε και ύστερα με ρώτησε αν εκτός από τα ύψη, τα βάθη, τους ανοιχτούς και τους κλειστούς χώρους, τις αράχνες και τις νυχτερίδες, τα αεροπλάνα και τα ποταμόπλοια, τις φαβορίτες, τα κολονάτα ποτήρια, τα διανυκτερεύοντα βενζινάδικα, τα δευτερόκλιτα επίθετα, τα κοντομάνικα πουκάμισα, τους λογιστές, τις λάμπες θυέλλης, τους μίμους και τους ξυλοπόδαρους, τις οικογενειακές φωτογραφίες, τα τούνελ και τις γέφυρες, τις αλατιέρες, τους ανάπαιστους, τα ζόμπι, τους υφυπουργούς, τις γομολάστιχες, τα ακτινίδια, τις τεχνιτές λίμνες, τον πουρέ, τα φροντιστήρια ξένων γλωσσών, τις παιδικές ζωγραφιές, τις ταξιθέτριες, τη Σλοβακία, τις μαύρες μπύρες και τα λευκά φολκσβάγκεν, έχω αποκτήσει τώρα φοβία και στα απομακρυσμένα προάστια.

Χασκογέλασα κι εγώ. Λίγο... ίσα να μην την προσβάλω. Και μετά, σταμάτησα το αμάξι, της άνοιξα την πόρτα, και την πέταξα έξω όσο πιο ευγενικά μπορούσα – ίσως και να μην συνέβησαν με αυτήν ακριβώς τη σειρά τα

πράγματα, έχει περάσει και καιρός... πού να θυμάμαι λεπτομέρειες.

Έτσι που λέτε.

Αυτά...

Λοιπόν, φτάνει... βαρέθηκα. Κουράστηκα. Λέπια κοντεύω να βγάλω – όχι, για το κολύμπι το λένε αυτό. Τέλος πάντων, νομίζω καταλάβατε. Τα έφτυσα - πώς το λένε. Πέρασε και η ώρα. Κάποια στιγμή πρέπει και να γυρίσω στο σπίτι μου. Βλέπω ένα καταθλιπτικό παρκάκι εκεί στο πλάι. Βλέπω και κάτι παγκάκια ωραιότατα. Βλέπω και ένα περίπτερο ανοιχτό. Εδώ είμαστε. Κάπου εδώ, κύριοι, σας αφήνω.

Αλλά τι; Να σταματήσω να τρέχω έτσι, ξαφνικά; Και τον άλλον; Να μην τον ενημερώσω; Όχι ότι οφείλω να το κάνω, δηλαδή. Σιγά, αναφορά θα του δώσω; Αλλά από την άλλη, άνθρωποι είμαστε. Τι; Έτσι; Να μην του πω έστω μια καληνύχτα.

«Λοιπόν... φίλε μου», λέω ξανά εντέχνως παρακάμπτοντας την προηγούμενη ειρωνεία

του, «εγώ θα αράξω λίγο εδώ, αν δεν σε πειράζει».

«Καλή ιδέα», μου απαντάει αυτός και σταματάει απότομα.

Εγώ, όμως, συνεχίζω να τρέχω, έτσι, από κεκτημένη ταχύτητα που λένε. Α, κοίτα να δεις, σκέφτομαι, αυτή είναι η κεκτημένη η ταχύτητα. Και είχα ακούσει τόσα να λένε για αυτήν. Από κοντά μοιάζει πολύ πιο ενδιαφέρουσα. Τελικά, αν δεν τα ζήσεις κάποια πράγματα... ό,τι και να σου λένε οι άλλοι...

«Ε, πού πας;» φωνάζει ο άλλος καθώς με παρακολουθεί να απομακρύνομαι.

Τρέχω περίπου μισό χιλιόμετρο ακόμα. Μέχρι και την ταμπέλα που υποδεικνύει το όριο της πόλης προλαβαίνω να δω από μακριά. Και κάπου εκεί θυμάμαι πως δεν έχω μαζί το διαβατήριό μου και φρενάρω. Παίρνω μια ανάσα, κάνω μεταβολή και γυρίζω πίσω στο παρκάκι περπατώντας. Άνετος. Με το πάσο μου.

Ο άλλος έχει πάρει ήδη μπύρα από το περίπτερο, έχει αράξει στο παγκάκι και έχει

βγάλει και τσιγάρο. Αχ, ναι... ό,τι πρέπει θα ήταν ένα τσιγαράκι τώρα, μετά από τόσο τρέξιμο.

«Έχεις φωτιά;» μου λέει μόλις με βλέπει.

Παραδόξως έχω. Εννοώ, παραδόξως γιατί έχω κόψει το κάπνισμα μαχαίρι εδώ και τέσσερις μέρες. Αλλά ευτυχώς, τον αναπτήρα δεν το πέταξα. Και να που τον χρειαζόμαστε απόψε. Καλά, και να μην είχα, δίπλα είναι το περίπτερο. Το οποίο κλείνει, βέβαια. Ίσα που το προλαβαίνω. Του δίνω τον αναπτήρα να ανάψει και πάω να αγοράσω τσιγάρα. Έτσι μωρέ... να θυμηθώ λιγάκι τα παλιά. Κακές συνήθειες και τέτοια. Παίρνω και μια μπυρίτσα και εγώ και πάω να τα πιώ με τον καινούριο φίλο μου.

Και αφού πίνουμε λίγη μπύρα, και χάρη κυρίως στην κλιματική αλλαγή σπάει ο πάγος κάπως, αρχίζουμε να λέμε τα δικά μας. Τελικά δεν πηγαίναμε στο ίδιο Λύκειο. Άκυρο. Δηλαδή, αυτός δεν πήγε καν στο Λύκειο. Μπάσκει έπαιζε, πάντως. Ήταν, από ό,τι μου είπε –αν θέλω τον πιστεύω– βασικό πεντάρι στην ομάδα της φυλακής. Ότι νάναι... Έφτασε ο άλλος να

πάει φυλακή μόνο και μόνο για να καθιερωθεί στη θέση του. Τι άλλο θα ακούσουμε... Και ύστερα έχουν άδικο αυτοί που λένε για τους ψηλούς διάφορα.

Και τη φόρμα του από εκεί την έχει, από τη φυλακή. Έτσι μου είπε. Πήγα να κάνω ένα σχόλιο για αυτό, αλλά ευτυχώς κρατήθηκα. Εντάξει, ακόμα καλά-καλά δεν γνωριζόμαστε. Γιατί να τον προσβάλω; Όχι πως έχω, δηλαδή, τέτοια πρόθεση. Καμία σχέση... Αλλά να, δεν γελάνε πάντα με τα ίδια αστεία όλοι οι άνθρωποι.

Εν πάση περιπτώσει, εσείς πιστεύω πως το πιάσατε. Κι ας μην έχετε κάνει φυλακή. Όχι, ε; Τιποτα; Κανείς; Καλά, δεν πειράζει... Μην αρχίσετε τώρα τα εγκλήματα για να εμπλουτίσετε τις γνώσεις σας. Πείτε πως όλο αυτό δεν το διαβάσατε ποτέ. Ξεχάστε την κι αυτήν την παράγραφο, καλύτερα. Θα μπορούσα και να τη διαγράψω ολόκληρη, αλλά επειδή, ποτέ δεν ξέρεις, όλο και κάποιος μπορεί να καταλάβει, λω να την αφήσω. Μήνυμα στο μπουκάλι, που λένε. Το κάνω αυτό, γενικά.

Τέλος πάντων. Δεν θέλω να σας πιέσω. Πάρτε τον χρόνο σας, να βάλω, στο μεταξύ, κι εγώ να φάω τίποτα που κοντεύω να λιμοκτονήσω για χάρη της αφήγησης και εντάξει, εδώ είμαστε.... Δεν χανόμαστε.

Πού είχαμε μείνει; Όχι πως δεν θυμάμαι, δηλαδή. Έτσι ρωτάω, για να κάνω λίγο πιο διαδραστική την όλη φάση. Α, ναι. Σωστά – και καλά τώρα, εσείς μου απαντήσατε. Στα κατορθώματα του ψηλού πίσω από τα κάγκελα. Αφού, λοιπόν, του αφηγήθηκα κι εγώ τα δικά μου κατορθώματα πάνω στον μοναδικό κατοικήσιμο πλανήτη του ηλιακού μας συστήματος –εννοείται τα περισσότερα τα επινόησα εκείνη τη στιγμή, δεν γνωριζόμασταν και από χθες και η αλήθεια μεταξύ αγνώστων είναι πάντα τόσο βαρετή και αδιάφορη-μείναμε για λίγη ώρα σιωπηλοί κοιτάζοντας τα αστέρια.

Κάποια στιγμή, δεν ξέρω τι με πιάνει, γυρνάω και του λέω:

«Το ξέρεις ότι τα πιο πολλά από αυτά έχουνε ήδη σβήσει, ε;»

«Ποια όλα αυτά», ρωτάει αυτός.

«Αυτά», του απαντάω, σαρώνοντας με μια κίνηση ίσως κάπως θεατρική και εξεζητημένη το ουράνιο στερέωμα.

«Και τότε... εμείς τώρα πώς τα βλέπουμε», ξαναρωτάει αυτός με ένα ύφος σαν αγουροξυπνημένο γατάκι.

Όχι, δεν μου αρέσει να το παίζω σοφός και μορφωμένος, αλλά εντάξει, με όσους είναι πάνω από ένα και ενενήντα μπορώ ευχαρίστως πάντα να κάνω μια εξαίρεση. Δεν απαντάω αμέσως. Τραβάω μια τζούρα, πίνω και λίγη μπύρα, βγάζω και έναν βαθύ αναστεναγμό που παραλίγο να εξελιχθεί σε ρέψιμο και γενικά κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου για να παγώσω τον χρόνο και να δώσω μια ευκαιρία στο γατάκι απέναντι να ανοίξει κάπως τα ματάκια του.

«Κοίτα», του λέω, «δεν είμαι σίγουρος πώς συμβαίνει αυτό το πράγμα ακριβώς... δεν είμαι και αστρονόμος, ξέρεις... αλλά κάπου το έχω διαβάσει και μου φάνηκε... ασπούμε... ενδιαφέρον».

«Πού το διάβασες», επιμένει χωρίς λόγο τώρα αυτός, δείχνοντας παραδόξως ελάχιστα συγκλονισμένος μπροστά στην πολύτιμη δόση γνώσης που μόλις του έχω τόσο γενναιοδωρα σερβίρει.

«Τι πού», του λέω. «Τι ερώτηση είναι αυτή; Πού αλλού... Στο ίντερνετ.»

«Α, εκεί», μου λέει αυτός, κάπως σαν να κομπιάζει, σαν να διστάζει, σαν κάτι άλλο να τον απασχολεί. «Διάβασα κι εγώ κάτι σήμερα στο ίντερνετ».

«Σε ακούω», τον παροτρύνω, «μίλησε μου για αυτό».

«Βρέθηκε, λέει, θεραπεία... για τον καρκίνο.»

Εντάξει, άνθρωπος είμαι. Προσπαθώ, κοπιάζω πραγματικά σχεδόν σε καθημερινή βάση, να μην επιδεικνύω την εγκυκλοπαιδική μου κατάρτιση και την πνευματική ανωτερότητά

μου για να μην κάνω να νιώθουν μειονεκτικά οι συνάνθρωποί μου, εκείνοι που λόγω της φύσης ή των συνθηκών στις οποίες μεγάλωσαν είναι κάπως –πώς να το πω για να μην ακουστεί πάρα πολύ προσβλητικό, χμ...- ασπούμε, κουφιοκεφαλάκηδες. Αλλά, συγγνώμη κιόλας, σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις, όχι, δεν μπορώ να συγκρατηθώ. Είπαμε, είμαι άνθρωπος. Και μάλιστα, άνθρωπος κανονικός. Με ΑΦΜ κι ομάδα αίματος.

Οπότε, κάπου εκεί, πριν προλάβει να ολοκληρώσει την πρότασή του ο ψηλός, κάπου ανάμεσα στις λέξεις «θεραπεία» και «για τον», κάγχασα λίγο διακριτικά και ύστερα έβαλα κανονικά τα γέλια.

«Τι γελάς, ρε», λέει αυτός με τη γνωστή διασκεδαστική ενόχληση που δείχνουν οι άνθρωποι που δυσκολεύονται να πιάσουν το αστείο.

«Με συγχωρείς», του λέω σκουπίζοντας τα μάτια μου και κάνοντας μια πραγματικά υπεράνθρωπη προσπάθεια για να ξανασοβαρευτώ, πράγμα μάταιο υπό αυτές τις περιστάσεις.

Το γέλιο συνεχίζει για λίγη ώρα να αναβλύζει πηγαίο από μέσα μου και πλέον να μου προκαλεί και ένα νευρικό βηχαλάκι - όχι ιδιαίτερα κόμψο, το παραδέχομαι. Το νιώθω ότι το έχω παρακάνει, αλλά δεν βαριέσαι, μια ζωή την έχουμε. Αν δεν γλεντήσουμε τώρα που είμαστε νέοι, πότε θα το κάνουμε; Άκου εκεί... Φάρμακο για τον καρκίνο... Ε, αφού το λέει το ίντερνετ... Ελάχιστα δευτερόλεπτα μετά όλα, γέλιο, βήχας, αίμα, γόνατα, θα μου κόβονταν μαχαίρι.

«Τι γελάς, ρε», ξαναλέει αυτός. «Ο πατέρας μου πέθανε πέρυσι από αυτό το πράγμα. Με τον θάνατο του συγχωρεμένου του πατέρα μου γελάς;»

Σιωπή. Παγωνιά. Αμηχανία. Βραχυκύκλωμα. Γαμώτο, σκέφτομαι, όντως το παράκανα. Αλλά πού να ξέρω το ιατρικό ιστορικό της οικογένειας του καθενός; Τι είμαι; Ο μπάτμαν; Κι αυτός ο πατέρας του... χάθηκε, να πούμε, να πάθει κανένα εγκεφαλικό, κανένα έμφραγμα, κανέναν, ξερωγώ, αποκεφαλισμό; Θα έφευγε μια κι έξω και δεν θα βασανιζόταν ούτε αυτός ούτε κανένας μας. Τέλος πάντων... ό,τι έγινε έγινε. Οι ζωντανοί με τους ζωντανούς και οι

πεθαμένοι με τους πεθαμένους. Όλοι για έναν και ένας για όλους. Από τον καθέναν ανάλογα με τις δυνατότητές του, στον καθέναν ανάλογα με τις ανάγκες του. Ναι... κάπως πρέπει να το σώσω τώρα. Οπότε, κάνω αυτό που συνηθίζω σε τέτοιες περιπτώσεις: το ρίχνω στη φιλοσοφία.

«Όχι, προς Θεού», του λέω. «Καμία σχέση. Παρεξήγηση. Δηλαδή, ναι. Γελάω με τον θάνατο, αλλά όχι του συγκεκριμένου ανθρώπου – να ζήσετε, να τον θυμόσαστε. Γενικά, γελάω με τον θάνατο, ως έννοια. Άλλωστε, αν το καλοσκεφτείς –ναι, ακόμα και εσύ, αν κάνεις μια ελάχιστη και σχετικά ανώδυνη προσπάθεια να θέσεις σε λειτουργία τις εγκεφαλικές συνάψεις σου- στην έννοια του θανάτου εμπεριέχεται ένα στοιχείο αρκετά παράλογο, κάτι σταλήθεια κωμικό, φαρσικό θα έλεγα. Κάτι που ενδεχομένως και να ξεπερνά τα όρια που έχει θέσει ο πολιτισμός μας για να μπορούμε να ξεχωρίζουμε το τραγικό από τη γελοιότητα.»

Σειρά μου να μην προλάβω να ολοκληρώσω τη δική μου πρόταση. Κάπου εκεί, ανάμεσα στις λέξεις «καμία σχέση» και «γελοιότητα» -

ειλικρινά δεν θυμάμαι σε ποιο σημείο ακριβώς-
τρώω μια μπουνιά στο πρόσωπο, που με ρίχνει
κάτω από το παγκάκι και απειλεί να
καταστρέψει αυτήν την κατά άλλα ξέγνοιαστη
και φιλική κουβέντα.

Κύριος, όμως. Σηκώνομαι. Κλαψουρίζω λιγάκι.
Τρίβω το σαγόني μου. Φτύνω μια ικανή και
αναγκαία ποσότητα γενετικού υλικού.
Αναρωτιέμαι για πόσο καιρό θα τρέφομαι μόνο
με υγρά. Σκύβω, μαζεύω το κουτάκι της
μπύρας, εκτιμώ το διασωθέν περιεχόμενό του
ως επαρκές τουλάχιστον για τη συνοδεία
ακόμα ενός τσιγάρου και κάθομαι ξανά στη
θέση μου. Έτσι... σαν να μην συμβαίνει τίποτα.
Σαν μην πέρασε μια μέρα. Σαν να μπαίνει η
άνοιξη. Κύριος, λέμε. Μάγκας. Αρχηγός.

Αυτός επιδοκιμάζει μάλλον τη συμπεριφορά
μου με ένα αμετάφραστο μουγκρητό. Φαίνεται
να μην έχει τη διάθεση να δώσει συνέχεια στην
όλη παρεξήγηση. Κύριος και αυτός, δεν λέω.
Μαλάκας λίγο, αλλά κύριος. Πίνει το υπόλοιπο
της μπύρας του. Τσακίζει το κουτάκι πάνω στο
γόνατό του, σε μια μάλλον περιττή επίδειξη
παληκαριάς και οικολογικής συνείδησης. Ρίχνει
και ένα ρέψιμο, που παραλίγο να εξελιχθεί σε

ρηχό αναστεναγμό, και ύστερα γυρνάει το κεφάλι προς τον δρόμο και μου δείχνει προς την κατεύθυνση που προηγουμένως τρέχαμε.

«Τι λες», με ρώτσει, «πιστεύεις ότι τον πιάσανε τον κερατά οι άλλοι;»

Ποιοι άλλοι; Ποιος είναι ο κερατάς; Όχι, ρε συ... ξέχασα τους άλλους τρεις μπροστά μας. Άραγε, τι να απέγιναν; Α, ώστε σταλήθεια κυνηγιόντουσαν... Το έλεγα εγώ. Από την αρχή το ήξερα. Γιατί όμως; Τι συνέβη; Τι έκαναν όλοι αυτοί οι άνθρωποι απόψε πριν ξεκινήσουν να τρέχουνε; Υποτίθεται ότι για αυτό τους ακολούθησα και να, με την κουβέντα κάπως σαν να ξεχάστηκα. Αυτό είναι. Τελειώσανε τα ψέματα. Ήρθε η ώρα να μάθω επιτέλους.

«Γιατί τον κυνηγάτε τον κερατά τον άνθρωπο; Τι έκανε;» του λέω.

«Κοίτα», μου απαντάει αυτός, «φαίνεσαι εντάξει άτομο».

Ναι, και; Αυτό; Φαίνομαι εντάξει άτομο και τι; Τελεία; Δεν λέω... Πάντα με γοητεύει και με συγκινεί ο ελλειπτικός λόγος, ειδικά από κάποιον ομιλητή που μόλις με έχει

γρονθοκοπήσει, αλλά εδώ, για να αρχίσουμε να βγάζουμε μιαν άκρη επιτέλους, θεωρώ πως χρειαζόμαστε κάποιες πληροφορίες παραπάνω.

Ο τύπος, λες και διάβασε τη σκέψη μου, σηκώνεται από το παγκάκι, βάζει το χέρι του μέσα στο μπουφάν και βγάζει ένα πιστόλι. Χα... παραλίγο να πιστέψω πως είναι αληθινό. Μπορεί και να ήταν, τώρα που το ξανασκέφτομαι, αλλά αυτό είναι ένα μόνιμο μοτίβο που παίζει στη ζωή μου, γενικά: Όλα μου φαίνονται ψεύτικα την ώρα που συμβαίνουν και όλα μετά αληθινά, μόλις καθήσω να τα βάλω σε μια σειρά και να τα εξιστορήσω. Μετά ξαναβάζει το πιστόλι μέσα στο μπουφάν και βγάζει ένα πορτοφόλι. Σίγουρα, αυτό αληθινό - τον είδα να το ανοίγει. Βγάζει από μέσα μια κάρτα και μου την επιδεικνύει σαν να πρόκειται, ξερωγώ, για υπηρεσιακή ταυτότητα. Πάνω στην κάρτα είναι γραμμένο ένα τετραψήφιο νούμερο.

«Το βλέπεις αυτό;» μου λέει.

«Το βλέπω», του απαντώ με ύφος σαν να πρωταγωνιστώ σε νουάρ βιντεοκασέτα της δεκαετίας του ογδόντα.

«Στο εξής, αν χρειαστείς τίποτα, ξέρεις τι πρέπει να κάνεις», μου λέει, ξαναβολεύει την κάρτα του μέσα στο πορτοφόλι, κι όλα μαζί βαθιά μέσα στις τσέπες του μπουφάν, και κάθεται πάλι στο παγκάκι.

Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω τι είναι αυτό που ξέρω. Επίσης, ντρέπομαι που το λέω, άλλα έχω ξεχάσει ήδη το τετραψήφιο νούμερο που μόλις διάβασα. Ντρέπομαι τώρα που τα γράφω, δηλαδή. Εκείνη τη στιγμή ήμουν ξεδιάντροπος, τελείως.

«Μου την ξαναδείχνεις, άλλη μια», του λέω, «γιατί δεν πρόλαβα;»

Αυτός αναστενάζει, σαν να λέει «γαμώ την τύχη μου, πού έμπλεξα». Ναι, συγγνώμη κιόλας. Συγγνώμη που δεν έχουμε όλοι φωτογραφική μνήμη, μουσικό αυτί, στήθος μάρμαρο και καρδιά αγκινάρα. Συγγνώμη που σας κουράζουμε όλους εσάς τους προικισμένους. Αυτός ξανασηκώνεται. Βάζει το χέρι στο μπουφάν. Ξαναβγάζει το πιστόλι. Το ξαναβάζει

μέσα. Μετά πάλι το πορτοφόλι - άντε, ρε φίλε, έχουμε και δουλειές, τελείωνε. Το ανοίγει δεύτερη φορά, βγάζει την κάρτα και μου τη ξαναδείχνει. Διαβάζω: Τέσσερα, οκτώ, επτά, ένα. Χα... εντάξει, πανεύκολο. Τέσσερις χιλιάδες οκτακόσια εβδομήντα ένα. Δηλαδή, χίλια επτακόσια ογδόντα τέσσερα από την ανάποδη. Στις 31 Ιουλίου του 1784 πέθανε ο Ντενί ο Ντιντερό, ο μεγάλος γάλλος φιλόσοφος και διαφωτιστής. Καλά... τώρα, σιγά μην το ξεχάσω.

Εκείνη τη στιγμή σκάνε και οι άλλοι δυο που κυνηγούσανε τον κερατά, που λέγαμε. Μοιάζουν ξεθεωμένοι. Λογικό. Τους βλέπω να τρίβουν, ενώ πλησιάζουν, πολύ σχολαστικά τα χέρια τους με απολυμαντικά μαντηλάκια. Λογικό και αυτό. Με τόσα μικρόβια που κυκλοφορούν τελευταία, καλό είναι όλοι μας να προσέχουμε. Ο δικός μου κρύβει στα γρήγορα την κάρτα και το πορτοφόλι του.

«Μείνε εδώ και μην πεις κουβέντα μέχρι να φύγουμε», μου ψιθυρίζει και αμέσως πάει κοντά τους.

Κάτι τους λέει, ενώ αυτοί κοιτάζουν προς το μέρος μου. Φαίνονται ενοχλημένοι κάπως. Δεν ξέρω... σαν να μην τους αρέσει που είμαι εκεί. Σαν να τους έχει η παρουσία μου χαλάσει. Γιατί, όμως; Δεν καταλαβαίνω, ειλικρινά. Σε δημόσιο χώρο βρίσκομαι. Τα πάρκα αυτά από τους φόρους μου τα φτιάχνουνε. Δικαίωμά μου, νομίζω, αναφαίρετο.

Τελικά, ο ψηλός τούς δείχνει με το δάχτυλο τον ουρανό και ύστερα, αφού με ξανακοιτάξουν και οι τρεις, αρχίζουν να γελάνε. Νομίζω πως και να τους άκουγα τι λέγανε και πάλι δεν θα το έπιανα το αστείο. Δεν βαριέσαι. Κάθε παρέα έχει και τους δικούς της κώδικες, το σέβομαι.

Πόσο ανιαρός θα ήτανε ο κόσμος αν όλοι αντιλαμβανόμασταν με τον ίδιο τρόπο τα πράγματα. Και οι παρεξηγήσεις μες στο παιχνίδι είναι. Φτάνει να μην καταφεύγουμε στη βία για να τις επιλύουμε. Ένας πολιτισμένος διάλογος μπορεί να δώσει λύσεις σε όλα αυτού του είδους τα προβλήματα. Σημαντικό ρόλο σε αυτό παίζει πάντα το εκπαιδευτικό σύστημα και η οικογένεια. Η αξία του ηττημένου δίνει δόξα στον νικητή και όσα δεν φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος όλος.

Ο ψηλός παίρνει τους άλλους δυο και αρχίζουν να απομακρύνονται. Αυτός που νωρίτερα είχε πέσει πάνω μου και ύστερα γύρισε και με αγριοκοίταξε –τον θυμάστε, ε;- φεύγοντας με αγριοκοιτάζει εκ νέου. Τον αγριοκοιτάζω και εγώ. Έτσι νομίζω, δηλαδή - με αυτά τα πράγματα δεν μπορείς ποτέ να είσαι σίγουρος. Όχι, εντάξει, ναι... τον αγριοκοιτάζω. Αγριοκοιταζόμαστε.

Και έτσι μένω μόνος μου. Λοιπόν, ένα τσιγαράκι ακόμα και την κάνω. Ένα ακόμα και το ξανακόβω, δηλαδή. Εγώ σε αυτά είμαι απόλυτος. Δεν αφήνω να παρασυρθώ ποτέ από τα πάθη μου. Λέω πως θα το κόψω και το κόβω. Λέω πως θα το ξαναρχίσω και το ξαναρχίζω.

Γενικά, και επιτρέψτε μου να ανοίξω ακόμα μια παρένθεση εδώ... τώρα που μείναμε και μόνοι μας. Χμ... βασικά, αν έχετε κάποια δουλειά να κάνετε, εντάξει, μην σας κρατάω άλλο. Άλλωστε, το καταλάβατε, νομίζω, η ιστορία ουσιαστικά τελείωσε. Και εγώ, να, δυο λόγια έχω ακόμα να σας πω και ύστερα την κάνω. Μάλιστα... τέλος πάντων... που λες, φίλε μου, τώρα που μείναμε κυριολεκτικά μόνοι μας εδώ

πέρα... εγώ από εδώ, εσύ από εκεί... γαμώτο...
συγκινήθηκα... Ξέρεις, δεν μου είναι και
εύκολο..

Ας είναι... λουπόν, τι έλεγα; Α, ναι... έλεγα για τα
πάθη μου. Πως δεν αφήνω να με
παρασύρουνε. Αλλά τότε, τι σόι πάθη είναι
αυτά; Θέλω να πω, το έχω σκεφτεί πολλές
φορές, όταν λέει κανείς τέτοιες τεράστιες
κουβέντες, δεν αναφέρεται στα δημόσια πάθη
του, αυτά που δεν μπαίνει καν στον κόπο να τα
κρατήσει από τους άλλους μυστικά, αλλά στα
άλλα, τα σκοτεινά, τα ανείπωτα, τα
ανομολόγητα. Όποτε, φίλε μου, όταν ακούς
κάποιον να υπερηφανεύεται πως δεν αφήνει
να τον παρασύρουνε τα πάθη του, στην
πραγματικότητα αυτό που εννοεί είναι πως δεν
επιτρέπει στον εαυτό του να αποκαλυφθούν τα
κρυμμένα του πάθη και πως δεν δέχεται για
χάρη τους να εκτεθεί. Και κάπως έτσι τα πάθη
γίνονται απωθημένα και εμμονές, μανίες και
αρρώστιες.

Και ναι, αυτό είναι το θέμα. Όχι αυτής της
ιστορίας ειδικά -που έτσι κι αλλιώς, θα το
κατάλαβες, είναι ένα αστείο- αλλά της ιστορίας
που κρύβεται πίσω από όλες τις άλλες ιστορίες

και λέει άλλοτε στη μια «άντε, ετοιμάσου βγαίνεις» και άλλοτε στην άλλη «εσύ πού πας, έτσι όπως είσαι, κακομοίρα μου... χωρίς αρχή και τέλος». Αυτά. Πάει κι αυτή η παρένθεση. Με συγχωρείς, το ξέρω, ναι... το βάρυνα λιγάκι. Αλήθεια, ένα τσιγάρο τώρα θα ήταν ό,τι πρέπει.

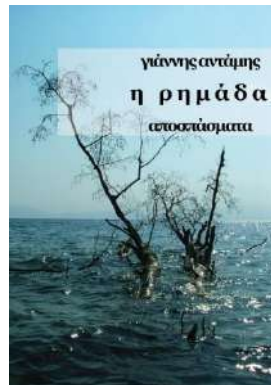
Ναι, ναι... ένα τελευταίο τσιγάρο κι έφυγα. Έχω και να γυρίσω σπίτι μου. Τι ώρα έχει πάει; Βγάζω ένα από το πακέτο και ψάχνω για τον αναπτήρα μου. Ψάχνω στο παντελόνι, στο μπουφάν. Ψάχνω τριγύρω μήπως έπεσε. Τίποτα. Τζίφος. Πουθενά. Και τότε μου έρχεται η έκλαμψη. Ε, ναι ρε φίλε. Αυτό είναι. Πώς δεν το σκέφτηκα νωρίτερα; Ξαναβάζω το τσιγάρο στο πακέτο και βγάζω το τηλέφωνο. Πληκτρολογώ στα γρήγορα και το φέρνω αμέσως στο αυτί μου. Καλεί.

«Ραδιοταξί Βόλου, παρακαλώ περιμένετε», ακούω τον τηλεφωνητή να λέει. Περιμένω. Αφού μου το ζητάει τόσο ευγενικά. Αν και ακόμα κι αν μου έλεγε «περίμενε, ρε βλάκα», εγώ μάλλον και πάλι θα περίμενα.

«Ραδιοταξί Βόλου, παρακαλώ περιμένετε»,
επαναλαμβάνει στωικά ο τηλεφωνητής.
Περιμένω, περιμένω... Ναι, τι; Σιγά μην έκανα
βραδιάτικα ξανά όλον αυτόν τον δρόμο με τα
πόδια.

α, εδώ

κυκλοφορούν επίσης
από τις εκδόσεις Dreamtigers

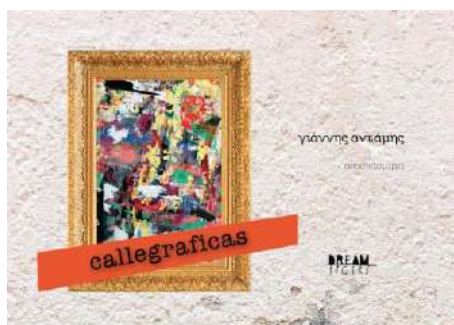
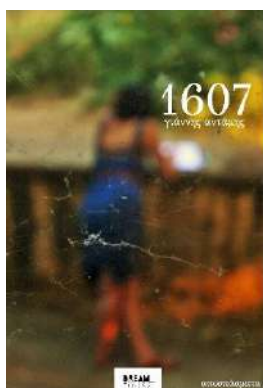


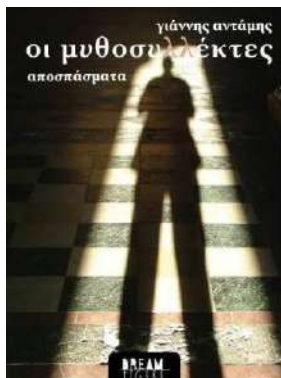










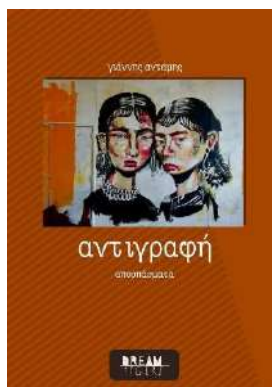
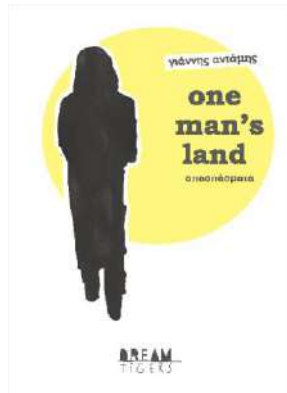






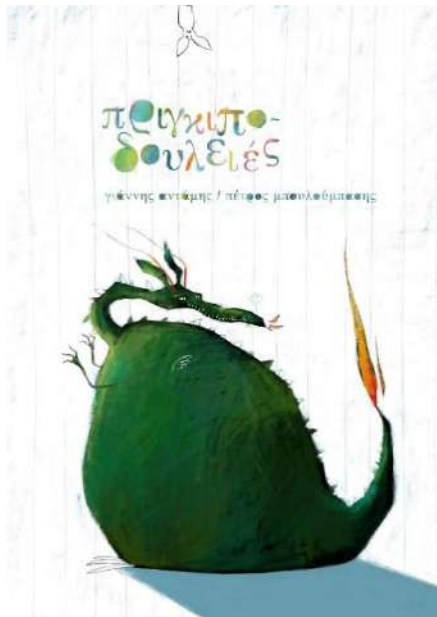












κεντρική διάθεση:
www.dreamtigers.gr

**το τελευταίο χάρτινο βιβλίο μου, το «Μηδέν
Όλα», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις
Χαραμάδα**

rouba, mas faz

**στον Κωστάκη
Βόλος, Μάιος 2021**



α, εδώ
©
γιάννης αντάμης
dreamtigers